

ning til, at vi kan se nogle andre politiske værktøjer, end vi så, da vi sidst sad og forhandlede.

Kl. 14:29

Første næstformand (Svend Auken):
Ministeren.

Kl. 14:29

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Den totaltælling, som fru Karen J. Klint selv har lavet, og som jeg har haft lejlighed til at se, bygger jo netop på de spørgsmål, som vi under vores fælles satspuljeforhandlinger sendte ud til hver enkelt region. Og jeg forstår, at et enkelt regionsråd har svaret anderledes end de andre.

Naturligvis vil jeg holde et ordførermøde i satspuljekredsen, så vi kan drøfte de svar, der er kommet ind, og de spørgsmål, vi har stillet i samme kreds – naturligvis vil jeg det.

Kl. 14:29

Første næstformand (Svend Auken):
Så siger vi tak til ministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, hr. Per Clausen.

Kl. 14:29

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Jeg skal da også takke for den debat, der har været i dag, som jeg synes har haft en positiv grundtone, forstået på den måde, at alle, der udtaler sig i den her sag, jo er enige om, at vi skal sikre mennesker med psykiske sygdomme en god behandling, en forebyggende indsats, en opfølgende indsats – det er der meget bred enighed om.

Desværre synes jeg ikke, at jeg nødvendigvis er blevet så meget klogere på, hvordan man vil sikre sig, at de nye patientrettigheder ikke ender med at få den – givetvis – utilsigtede konsekvens, at nogle af de patienter, som er hårdest ramt, får en dårligere behandling, end de gør i dag. Og når jeg synes, jeg ikke har fået noget svar på det, er det, fordi jeg sådan set ikke mener, at øget statslig kontrol med regionerne, som der jo ligger i det forslag til vedtagelse, som satspuljepartierne har lavet, og hvor ministeren skal følge det ene og det andet og det tredje – alt sammen udmærkede ting – løser den økonomiske klemme, som psykiatrien, behandlingen af psykisk syge mennesker, befinder sig i. Den klemme er jo opstået, fordi man ikke ved finanslovsforhandlingerne og frem til nu – og heller ikke ved de sidste finanslovsforhandlinger – har været i stand til at afsætte midler til en øget indsats på området, som modsvarer den vækst,

man i øvrigt har prioriteret på sundhedsområdet.

Det har jo sådan set været på den måde, at der ved finanslovsforhandlingerne, hvor man fordeler de penge, vi alle sammen betaler i skat, ingen vilje har været, ingen interesse har været, intet ønske har været – i hvert fald ikke noget ønske, der har vist sig i praksis – om at afsætte penge til det psykiatriske område.

Så har der jo – og heldigvis for det, har nogle mere eller mindre nølende sagt – været satspuljemidlerne; midler, som jo skaffes ved, at man tager pengene fra de arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagerne og pensionisterne; midler, som jo i udgangspunktet skulle bruges til sådan at få gang i nogle projekter og lave nogle eksperimenter, lave noget udvikling, men som nu ikke alene indgår i den almindelige drift i psykiatrien, men som også skal indgå i en finansiering af en ny patientrettighed, som jeg går ud fra er tænkt som en permanent rettighed.

Når det så modsvares af den beklagelige kendsgerning, at hvis man bare ser på, hvad regionerne i år bruger på det psykiatriske område, og ser på, hvordan udviklingen har været i bevillingerne til det område – hvor væksten altså kun har været det halve på det psykiatriske område i forhold til alle de andre sygdomsområder – ja, så kan man jo i al stilfærdighed konstatere, at der mangler omkring 700 mio. kr., hvis man havde haft samme udvikling på det psykiatriske område som på resten af sundhedsområdet. Og når de her 700 mio. kr., som mangler hvert eneste år, så modsvares af, at man indfaser en ny patientrettighed, som man finansierer ved at give 850 mio. kr. fordelt over 4 år, så kan enhver nok se, at de økonomiske udfordringer, som psykiatrien og den psykiatriske behandling af mennesker står over for i Danmark, ikke er mødt.

I den sammenhæng vil jeg bare afslutningsvis sige, at det jo er meget glædeligt at konstatere, at der fra alle oppositionspartiernes side er sagt to ting: Det ene er, at vi nok ikke er færdige med at finde ressourcer til det her område. Det andet er, at vi heller ikke er færdige med løse det problem, der handler om at finde de medarbejdere, der skal bruges til at løfte opgaven.

Det er også af afgørende betydning, at vi fremover sørger for at finde ressourcerne ved de almindelige finanslovsforhandlinger, så det ikke bliver en begrundelse i sig selv – for at tage penge fra de arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagerne og pensionisterne – at vi skal bruge pengene til